

B.Dolenc: Sveti Janez Henrik Newman - Svetnik, ki nagovarja srca

19. maj: BIRMINGHAM IN RIM

Zgodba Newmanovega življenja, ki ji sledimo korak za korakom, je prišla do svoje sredine, do odločitve, ki je zanj pomenila konec nekega obdobja in začetek novega. Po letih, ki jih je sam primerjal z razburkano plovbo, je prispel v pristan Katoliške cerkve. Odrekel se je častem in udobju oxfordskega profesorja ter se pridružil manjšinski in zaničevani skupnosti sredi anglikanske večine.

Ob koncu oktobra 1845 je Janez Henrik s prijatelji, ki so skupaj z njim postali katoličani, zapustil Littlemore. Kraj, kje je dozorel za tako pomemben korak, mu je prirastel k srcu in ga je stežka zapuščal. Preselil se je v srednjo Anglijo, v predmestje Birminghama. Tam se je predstavil katoliškemu škofu Nicholasu Wisemanu, ki je odslej odločal o njegovi prihodnosti. Škof je skupinici ponudil hišo, v kateri so se lahko naselili in zaživel skupno življenje. Prihodnost je bila povsem negotova.

V pesmi, ki jo je Newman napisal na potovanju po Sredozemlju, beremo: »Ne prosim, da bi v širne zrl daljave; naj vidim pred seboj le za korak.« To niso bila samo pobožna čustva v lepih verzih, ampak je tako tudi zares razmišljal. Toda vera in zaupanje v Boga ne odzmeta bolečine slovesa, ki jo čuti človeško srce. Žrtev je težka, čeprav jo človek rad vzame nase. Ob prestopu je izgubil večino svojih prijateljev. Nekateri so se mu pridružili, bili so dobri prijatelji, vendar vsi dosti mlajši od njega.

Ob odhodu iz Littlemora se je Newman ustavil še v Oxfordu in se poslovil od kolegija Svete Trojice, kjer je nekoč študiral. Naslednjih dvajset let ljubljene mesta ni več videl, razen njegove zvonike in stolpe od daleč, ko se je tam mimo vozil z vlakom.

V novem kraju se je moral počasi privajati na drugačen način življenja, kar je bilo včasih mučno in naporno. Hkrati je tam doživljal in se naučil ceniti številne prednosti. Največja je bila ta, da je lahko v kapeli doživljal resnično navzočnost Gospoda v Najsvetejšem zakramentu. Pogosto je zahajal tja. Tam se je mogel tudi vsak dane presrečen udeleževati svete maše. Zapisal je: »Nepredstavljava je milost, da imamo Kristusa telesno navzočega v hiši, znotraj naših štirih sten. To je vredno več kot vsi drugi privilegiji. To olajša vse naše stiske. Zame ni nič bolj tolažljivega, ganljivega in osrečujočega kakor sveta maša.«

Postanek v Birminghamu ni trajal dolgo in septembra leta 1846 je škof Janeza Henrika Newmana in še enega člana skupnosti poslal v Rim. Na kolegiju Kongregacije za širjenje vere naj bi opravila manjkajoče študije za duhovništvo. Newman je bil tedaj častivreden mož, star 45 let. Občutek, da mora spet v šolo kot kakšen študent, ni bil prijeten. A tudi na to je bil pripravljen.

Mučila pa ga je negotovost glede prihodnosti. Kaj Bog pričakuje od njega? Posvečen bo za duhovnika, kaj pa po tem? Morda bi bilo najbolje, da se skupaj s prijatelji pridruži kakšnemu redu. Toda kateremu?

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Vsi vemo, da je materina tolažba nekaj čisto posebnega. Marija je naša mati. Ona nas more na poseben način tolažiti, ker je bolj trpela kakor običajno trpijo matere. Po Jezusovem rojstvu je bežala v poganski Egipt. Po njegovem vnebohodu pa je morala bežati v poganski Efez, kjer je živela in umrla. Kljub Janezovi skrbi zanjo je bila tujka in romarica na zemlji.

Kraljica vseh svetnikov - prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman - prosi za nas!

